

Kardos Ferenc

Ítélező

Kertetlen kertekben
nő az ítélet: kóró vagy
virág, fű vagy gaz.

Hajolsz, görnyedsz
az ágyások fölött, hová
a tegnapot hantoltad,

honnan várod kelni
a holnap ítéletét.
Kezedben kapával

ítélkezel, a végrehajtó
is te vagy. Téped, mit
az Úr kezeid alá vetett.

De nem tehetsz mást:
ítélned kell, s lenni
ítéletté – örökkön.

Ha csöppként hullsz is
vissza a földre,
számon tart kinek öröm

vagy kín létezésed.
Élsz, míg az Ő ítélete
föld alá nem vet,

hol újra mérlegre kerül
sorsod: elszivárgó
trágya vagy mag?

Az Úr nem kertel majd.

Karanténtalan

Övé a park. Minden porszeme.
Zaj nem rezenti ócska köntösét.
Nem szólnak rá botránkozva,
tekintet se ássa föl puszta lelkét.

Reccsenő ágba, rebbenő rigószárnyba,
ha kapaszkodik, visszazuhan egyre.
De léte eláramlik, akár sebből a vér,
s párolog, mint áldozati füst, az égre.

Most nincs kinek hallgató szívéen
fönnakadna akár egy szava.
Máskor maga tűnik el a résekben,
hull esőcsöppként zavaros tavakba.

Birtoka határtalan, bejárhatatlan,
Törvény nincs, mi ki- s bezárja.
Örök karanténja az észrevétlenség,
Fáradt isten, ki önmagát vigyázza.

A zalaegerszegi zsidó gettó bejárata (Göcseji Múzeum)